

Jack Lemmon és mort, ningú és perfecte

A cap actor americà sembla que li molestés massa rebre dos Oscar —a excepció de Brando, potser—, Lemmon els tenia però això no va ser suficient per trobar-se la unanimitat tan característica que existeix amb altres actors de la mateixa o inferior categoria que ell, per valorar el seu treball. El fet que Lemmon alternés la comèdia amb pel·lícules més properes al drama o al melodrama amb la mateixa fortuna i consistència hauria de ser suficient per no atribuir a la coincidència la seva carrera d'actor farcida de treballs amb grans directors. Però Lemmon va representar —con ningú i massa sovint— personatges que difícilment el públic voldria identificar-se.

A Lemmon li prenien la núvia molt sovint, les dones l'enganyaven tres de cada quatre vegades, triomfava poc a les empreses que empenia i, sobretot, moltes vegades havia d'arrossegar-se per obtenir un premi pràcticament inexistent a bon nombre de les seves pel·lícules.

Ni tan sols el fet que sempre destacava per ser una bona persona en el cinema —quasi sempre— el salvava d'aquest rebuig que provocava encarnar perdedors sense l'encant de la derrota i per postres eren tan simples com un pastís de poma.

La mirada indulgent i tan sovint sarcàstica amb què Walter Matthau el resistia a algunes de les seves cèlebres col·laboracions és equiparable a la mirada amb excés de suficiència amb què es tracta el seu treball la majoria de vegades a nivell crític.

També és cert que a algunes de les seves pel·lícules menys admirables, suplía la falta de personatge amb un excés de gesticulació i de tics molt característics que, malauradament, servien per identificar-lo molt injustament.

B. Wilder i A. Diamond van trobar en Lemmon l'actor indispensable per aprofundir

Paradoxalment, Lemmon era un home culte, preocupat pel que l'envoltava i políticament progressista i molt apreciat per la histèrica colònia de Hollywood —sense oblidar que també era un home elegant i bon pianista.

de la forma més adient en la seva visió de l'home mitjà americà humiliat per les circumstàncies i la societat que tan àcidament van descriure.

Paradoxalment, Lemmon era un home culte, preocupat pel que l'envoltava i políticament progressista i

molt apreciat per la histèrica colònia de Hollywood —sense oblidar que també era un home elegant i bon pianista. La seva humanitat, tan allunyada del sofisticat esteticisme d'alguns dels seus companys, seria el tret més característic del seu cinema i dels seus personatges.

Imaginem B. Wilder sortint de casa només —aquests últims anys— per enterrar els seus bons amics, com el mateix Lemmon, i també la seva pròpia història, enterrament d'un tipus de cinema americà malauradament desaparegut fa dècades. Descansi en pau. ■

